

1

De tweede keer dat Matthew Landley in het leven van Jessica kwam, werd het haar bijna fataal.

Slechts enkele minuten daarvoor had ze opgekeken vanwaar ze ingesloten stond in de dichte menigte en had ze hem op maar een paar meter afstand met de rug naar haar toe zien staan. Het was ongelooflijk, maar na hem langer dan zeventien jaar niet te hebben gezien, stond hij nu zo dichtbij dat als ze zijn naam had gezegd, hij zich had omgedraaid.

Ze verstijfde. Misschien wachtte ze op het moment dat hij in het niets zou verdwijnen, terwijl ze erachter probeerde te komen waarom haar brein er zo op gebeten leek te zijn om haar voor de gek te houden. Zijn geest plaagde haar nu al weken; een schim die ze vanuit haar ooghoeken zag, maar die telkens verdween voor ze kon controleren of die nu echt was of niet, als een schaduw waar katten achteraan zaten.

Maar toen glimlachte hij om iets en meteen wist ze dat hij echt was.

Hij had haar nog niet gezien en ze keek toe terwijl hij door de menigte wegliep. Hij was langer dan de meeste andere bezoekers, dus ze kon hem makkelijk in de gaten houden. Hij viel ook op door de karakteristieke stoppelbaard en de strakke kaaklijn van iemand die altijd goed op de foto stond. Hij had een zonnebril op zijn kaalgeschoren hoofd gezet, maar Jess wist dat zijn haar, in een ander leven, dik en donker zou zijn.

Na al die tijd was hij haar nog net zo vertrouwd als een lievelingsfoto.

Jess was cateraar en ze had enkele maanden eerder beloofd om voor publiek te koken op een *foodfair* op het terrein van een nabijgelegen landhuis in North Norfolk. Het was de eerste echte warme dag van het jaar, en door het gebrek aan een bries, het lichtjes zwetende gras en de geur van gistend plaatselijk gebrouwen bier in de hoofdtent voelde het haast of ze half verstikt met een kater wakker was geworden in een tentje bij een muziekfestival.

Tijdens haar zoektocht naar de Kooktent werd ze omringd door een grote, traag bewegende menigte, een ondoordringbare drom vochtige T-shirts en uitgestrekte halzen. Voor zover Jess het kon beoordelen was ze in het staartje terechtgekomen van een mensenmassa die was afgekomen op een gerucht dat er ergens bij de antipastistand een beroemde chef-kok was gesignaleerd, al bleek het achteraf te gaan om iemand die dezelfde smaak had wat betreft brilmontuur. De teleurgestelde menigte probeerde nu uit elkaar te gaan, maar alle standhouders hadden de extra drukte aangegrepen als dé kans om ter compensatie gratis hapjes aan te bieden, waardoor snel ergens komen net zo onmogelijk was geworden als bij een concert van Justin Bieber vooraan te komen staan.

Flarden van feedback door een haperende microfoonheadset zorgden er in elk geval voor dat de Kooktent makkelijk te vinden was, al klonk het meer als een mislukte soundcheck dan iets waar mensen bij zouden gaan zitten. Jess was bijna aan de beurt met haar Aziatische fusiongerechten, maar ze vroeg zich inmiddels af of het te laat was om als de wiedeweerga naar huis te gaan en op het laatste moment af te bellen wegens galstenen of zoiets.

Het was op dat moment, toen ze over haar ontsnapping nadenkt, dat ze hem zag.

Er waren een paar seconden verstreken voor hij de andere kant op liep. Haar hart begon sneller te kloppen en ze volgde hem naar links, hoewel ze hierbij ernstig werd gehinderd door

de stapel doosjes met ingrediënten in haar handen en de tas die ze schuin over haar bovenlichaam droeg. Toen hij opdook achter een gezin dat enorme hoeveelheden ambachtelijk brood kocht, zag ze dat hij tegen een slanke brunette sprak – zeker zijn vrouw – in een koraalrode jurk die haar perfect bruine teint flatterde, en die op duizelingwekkend hoge hakken stond. Een klein meisje met donker haar in een korte broek met daarop een geel tuniekje hield blij zijn linkerhand vast.

Ze bleven bij een stand staan om het aanbod te bekijken, en hij leunde wat naar voren om iets op te pakken. Hij keerde zijn gezicht om te horen wat zijn dochtertje vertelde. Elke beweging werd zoals altijd doelbewust, zorgvuldig en weloverwogen gemaakt.

Een aantal hartverscheurende tellen lang dacht Jess dat ze misschien nog wel de kans zou krijgen om zijn naam te roepen. Maar tegen de tijd dat ze er bijna was, waren zij alweer in beweging gekomen. Zijn vrouw en dochter moesten hun best doen om hem bij te houden met zijn lange benen en de vastberaden tred die Jess zo goed kende.

Het voelde inmiddels alsof er een op hol geslagen houthakker in haar borstkas tekeering. Ze probeerde hem uit alle macht in zicht te houden toen hij naar de uitgang van de open tent liep. Er opende zich onverwachts een pad voor haar en ze ademde opgelucht uit. In een soort geïmproviseerde quickstep lukte het haar hen bij te houden. Maar toen, vanuit het niets, werd ze omsingeld door drie verzorgers die elk heel geduldig een rolstoel om de rij voor de bijzondere soorten azijn stuurden.

Jesse snakte paniekerig hoorbaar naar adem terwijl ze noodgedwongen moest wachten. Het pad slibde weer dicht en ze verloor hem uit het oog. De verzorgers voelden haar ongeduld aan en probeerden voor haar aan de kant te gaan, maar er waren gewoon te veel mensen om hen heen en ze konden geen kant op. Bij het horen van hun hulpeloze verontschuldiging keek

ze hen met tranen in haar ogen aan. ‘Het is al goed, maak je maar niet druk, niets aan de hand,’ perste ze eruit. Ze schaamde zich verschrikkelijk voor haar botte gedrag. De vochtigheid in de tent werd langzamerhand bijna ondraaglijk.

Tegen de tijd dat ze weer verder kon lopen, was hij verdwenen. Haar handen waren zo klam dat de doosjes steeds weggleeden. Te nerveus om die zomaar ergens te laten vallen – ze was ervan overtuigd dat ze over minder dan een kwartier in haar nekvel zou worden gegrepen en door iemand met op elkaar geklemde kaken en een klembord naar het podium zou worden gebracht – duwde ze nu maar schouders en ellebogen opzij als waren het klapdeuren op weg naar de uitgang. Op een vreemde manier was ze zich ervan bewust dat ze hiervoor straks waarschijnlijk niet veel waardering zou krijgen van haar publiek. Een vrouw van middelbare leeftijd vloekte toen ze voorbijkwam en een jonge vader riep iets toen haar knie de arm van zijn kleuter raakte. Sorry, probeerde ze nog te zeggen in het voorbijgaan. Sorry.

Ze zag hen meteen, halverwege het aflopende grasveld dat naar het parkeerterrein leidde. Zodra haar voeten het gras raakten en ze eindelijk frisse lucht in haar longen zoog, wilde ze zijn naam roepen, maar een inwendige hysterie had haar spraakvermogen platgelegd. Ze rende nu struikelend achter hem aan, als een kind dat een pissige vader of moeder probeerde in te halen. Haar koksmuilen klepperden onbeholpen met haar mee, hielden haar tegen.

Uiteindelijk moest ze stil blijven staan, hijgend, hulpeloos, terwijl hij in een zwarte stationwagen stapte. Zijn vrouw gespte hun kind op de achterbank vast, ging toen naast hem zitten en lachte terwijl ze het portier dichtsliep. Het kwam op Jess over alsof ze haar zwetend en ademloos boven hen op de heuvel had zien staan en had besloten om haar te treiteren met een triomfantelijk vertoon van een verenigd gezinnetje.

Een paar kostbare minuten lang had Jess hem weer gevonden,

maar al veel te snel ontglipte hij haar. Ze moest nu iets doen.

De stationwagen reed achteruit.

Jess voelde de paniek door haar lichaam gieren toen die zich met een soepele bocht aansloot bij de rij auto's voor de uitgang. De oprit naar de hoofdweg bestond uit maar één lange rijbaan, zonder plekken waar kon worden ingehaald. Bij de hekken was het één erin en één eruit. De remlichten van de auto gloeiden rood op, de motor zoemde tijdens het wachten.

Dit was haar kans. Ze had maximaal dertig seconden. Eindelijk liet ze de doosjes en haar tas vallen en ze sprintte over het gras naar het punt voorbij de auto's waar de oprit een scherpe bocht van negentig graden maakte. Ze had eigenlijk alleen maar zijn nummerbord in haar geheugen willen opslaan of zijn aandacht willen trekken... Maar toen ze bijna bij het grind was, bereikte hij de voorkant van de rij en er viel een gat bij de uitgang. Hij gaf gas, misschien wat ongeduldig.

Hij zou weer voorgoed verdwijnen. De neiging om voor hem te gaan staan om hem tegen te houden was puur instinctief, nauwelijks een beslissing.

Net op het laatste moment moest hij haar hebben gezien, want de auto kwam piepend tot stilstand op hetzelfde moment dat hij haar raakte. De impact was uiteindelijk meer een harde duw, waardoor ze midden op het grind belandde alsof ze tijdens het oversteken zomaar had besloten een pauze te nemen.

Haar halve trance werd doorbroken door een vreemde symfonie van een portier dat dicht werd geslagen, een kind dat huilde en een vrouw die vloekte. Dat viel samen met de eerste scheut pijn die door haar rechterdij trok. En toen ging hij naast haar op zijn hurken zitten, legde zijn hand op haar rug en vroeg of het wel ging. Hij had haar gezicht nog niet gezien.

'O, mijn god!' riep zijn vrouw. Elk woord was een stuiptrekking van ontzetting alsof zij net zelf door anderhalve ton Duitse techniek was geraakt. 'O mijn god, o mijn god, o mijn god.'

‘Niet bewegen. Gaat het wel?’ vroeg hij weer. ‘Niet bewegen.’

Voor ieder ander had het vast geklonken alsof hij kalm was, maar Jess hoorde de paniek in zijn stem. Ze keerde haar gezicht naar hem toe op precies hetzelfde moment dat hij zijn zonnebril op zijn hoofd schoof, en daar kwamen haar tranen.

Langzaam en zacht herhaalde hij de woorden van zijn vrouw: ‘O, mijn god.’

Zijn ogen waren nog precies hetzelfde. Groen. Doordringend. Hij zag er ouder uit, meer gebruind en zelfverzekerder, alsof de eerdere versie van hem een schets was geweest.

Ze staarden elkaar zeker vijf seconden aan, terwijl haar benen de betekenis verwerkten van wat er was gebeurd. Of misschien verwerkten ze wel de omvang van het echte drama dat zich nu afspeelde, en ze begonnen iets te trillen. In de kersenbomen die de oprit omzoomden zaten vinken opgewekt tussen de bloesems te kwetteren alsof er niets was gebeurd.

‘Gaat het wel, gaat het wel, gaat het wel,’ babbelde zijn vrouw inmiddels, maar het klonk eerder als een schrill bevel dan als een vraag.

Hij liet zijn hoofd hangen.

Jess bewoog haar bevende hand van haar mond naar haar ogen en zo zaten ze daar dan even op het grind, alsof dit de conclusie was van alles wat daarvoor was gebeurd, alsof ze net allebei na heel lange tijd hadden uitgeademd.

Terwijl al het geluid om hen heen vervaagde, bevonden ze zich op hun eigen eilandje midden op de oprit, in elkaar gedoken, tegen elkaar aan. Jess was zich van niets anders bewust dan van zijn verdovende warmte naast haar te hebben, de geruststellende druk van zijn hand op haar rug, het splintertje verwrongen vreugde dat ze voelde doordat ze – hoe kort dan ook – weer bij elkaar waren. Alle ophef leek nu heel ver bij hen uit de buurt plaats te vinden. De seconden rekten zich uit. Ze was vreemd genoeg heel kalm.

Er werd keihard getoeterd, waardoor Jess eindelijk haar hoofd hief. Ze zag dat zijn vrouw met haar perfect gemanicuurde nagels op het schermpje van een mobieltje tikte, het alarmnummer, terwijl er zich in beide richtingen een rij vormde en auto's om beurten om de scheefstaande auto heen reden. Sommige mensen vonden het nodig om in het voorbijgaan eens flink de motor te laten ronken om aan te geven dat de onverwachte file toch wel een erg groot ongemak was tijdens een lang vrij weekend. Anderen staarden alleen maar vanachter hun raampjes naar Jess met hetzelfde soort vage onverschilligheid dat ze waarschijnlijk bewaarden voor de geestelijk gehandicapten of de zwaar bezopen medemens.

‘Jezus christus, Will!’ blafte zijn vrouw hem toen toe, waarna het krijsen van het kind een nieuw hoogtepunt bereikte.

Jess keek hem recht in de ogen. ‘Will?’ fluisterde ze, om te controleren of ze het wel goed had verstaan.

‘Alsjeblieft,’ was het enige wat hij zei. De angst was van zijn gezicht te lezen. Hij hoefde verder niets te zeggen.

Jess keek naar beneden. Haar spijkerbroek was nog heel en daardoor was er geen zichtbaar letsel als een open botbreuk of een knieschijf die de verkeerde kant op wees. Ze kon wel doen alsof, voor nu. Ze probeerde de pijn te negeren en zei, zo hard als ze kon: ‘Het gaat goed.’

Hij liet zijn hoofd weer hangen met een emotie die alles zou kunnen zijn, van opluchting tot grimmige wanhoop, terwijl zijn vrouw alles op de plek des onheils begon te dirigeren. Ze blafte Jess toe dat ze zich niet moest verroeren, dat Will haar zijn jasje moest geven, dat hun dochter (verstijfd van angst) moest blijven zitten waar ze zat. ‘Blijf, Charlotte!’ Toen richtte ze haar aandacht weer op het telefoongesprek: ‘Hij heeft iemand aangereden, Sheri, fucking hell, Sheri, hij heeft iemand aangereden.’

Het was Jess niet duidelijk of ze nu al op zo'n goede voet stond met de meldkamermedewerker of dat ze een vriendin had

gebeld in de tijd die het Jess had gekost om steun te zoeken bij de bumper van de auto en zich overeind te hijsen. Hoe dan ook, ze had onverwacht medelijden met wie er dan ook aan de andere kant van die lijn was.

‘Gaat het? Kun je je been bewegen?’ Hij had zijn ene hand nog altijd op haar rug en gebruikte de andere om haar elleboog vast te pakken en haar zo te steunen.

Jess stak haar voet uit en schudde haar been zachtjes. Het deed verschrikkelijk pijn. Ze voelde zijn vingers verstrakken toen ze in elkaar kromp.

‘O mijn god Will Jezus Christus,’ bleef zijn vrouw maar zeggen, hoewel ze op afstand bleef, het portier tussen hen in alsof ze bang was dat ze bloed op haar schoenen zou krijgen. ‘Fuck. Is er schade?’

Jess besefte dat ze het heel goed over de auto kon hebben.

Hij draaide zich om en keek haar aan alsof hij geen idee had wie ze was, deze bemoeizuchtige vreemdeling met de dure auto en de onaanraakbare schoenen. ‘Nee,’ zei hij, hoewel zijn stem beefde, ‘ze is in orde.’ Hij gebaarde met open palm rustig naar Jess alsof ze een dier bij een kinderboerderij was dat zijn dochtertje misschien wel zou willen aaien.

Ergens links van de stationwagen zag Jess een vrouwelijke steward met een felgekleurd hesje en een vastberaden uitdrukking op haar gezicht op hen af stevenen. Ze was zo te zien bereid om over de motorkap van een compacte auto heen te springen om orde in de chaos te scheppen. Helaas droeg ze er onbewust alleen maar aan bij door luidkeels om getuigen te roepen, van wie de meesten tegen de negentig liepen en niet al te best meer zagen.

Hij keek haar nog een laatste keer aan, maar net toen hij iets tegen haar wilde zeggen, werd ze van achteren gegrepen door een uitgeklapte rolstoel die iemand van de ЕНВО-post in haar knieholtten duwde, duidelijk wanhopig op zoek naar iets om de

sleur te doorbreken van een dag lang op ouderen te moeten passen. En terwijl ze met flinke snelheid werd weggereden met een metalig aandoende reddingsdeken over haar benen, hoorde ze nog steeds zijn vrouw ademloos roepen: 'O mijn god Will jezus fucking christus.' Alsof hij haar het beste orgasme van haar leven bezorgde.

2

Jess bracht de rest van de middag en een deel van de avond gevangen binnen het ingewikkelde, omvangrijke digitale nummersysteem van de Spoedeisende Hulp door, waar de dokter uiteindelijk heel nonchalant een kneuzing vaststelde, wat als een enorme anticlimax voelde na die eerste belofte van alle hightech patiëntenmanagement. Door de hele ervaring snakte ze naar alcohol op een manier waarvan ze wist dat die nooit met pijnstillers mocht worden gecombineerd, maar ze belde toch haar beste en oudste vriendin: Anna. Ze vertelde haar net genoeg om pijn in haar borst van te krijgen en stelde toen voor om samen een fles merlot soldaat te maken en de gebeurtenissen van die dag kalm en objectief te analyseren. Anna reageerde zeer veelbelovend door een aantal seconden flink te vloeken en daarna namens Jess in tranen uit te barsten.

De delicatessenwinkel/wijnbar van het dorp, Carafe, was hun favoriete stek. Het stond onder leiding van Philippe, een expat uit Bordeaux met een geërfd perfect smaakpalet en een neus voor interessante soorten kaas. De omgebouwde schuur was een schitterende combinatie van rechtopstaande wijnvaten, geroezemoes, gekletter en op de achtergrond de melancholische klanken van Léo Marjane-nummers.

Vlak na de opening was Carafe onverwacht zeer succesvol gebleken in het neerzetten van de authentieke sfeer van landelijk Frankrijk in semivoorstedelijk Engeland, maar dat was voordat *The Guardian* het op de kaart had gezet in een supplement met ironisch genoeg de titel 'Hidden Norfolk' en het werd overspoeld

door figuren in gequilde giletjes en tweedehuseigenaren die schreeuwden om wijnen uit de Nieuwe Wereld, betere verlichting en een breder aanbod van e-nummers op de menukaart. Vorige week nog had Jess op haar tong gebeten toen ze hoorde dat een hysterische moeder sinaasappellimonade, vissticks en spaghetti uit blik had geëist voor haar drie (net zo hysterische) kinderen van onder de vijf.

Het was die avond druk. Het was zowel binnen als buiten warm, met een hoge luchtvochtigheid, alsof er iets broeide. Philippe had alle ramen wijd opengegooid, waardoor de benauwde avondhitte en het vage geluid van de klokkenluidersrepetitie tot binnen doordrongen. Wat nog attenter was, was dat hij een tafeltje bij het raam had bewaard voor Jess en Anna, compleet met een fles Saint-Émilion en een bordje met de beste huiscamembert.

Jess liep heel langzaam door de bar en wisselde hier en daar beleefdheden uit met burens en kennissen, alsof ze niet net de vreemdste dag van haar leven had beleefd. Aangekomen bij het tafeltje ging ze zitten en ze schonk de wijn in, terwijl ze naar het terras buiten staarde en terugdacht aan de bestuurder van de auto die slechts enkele uren geleden naast haar op het grind had geknield. De uitdrukking op zijn gezicht was er een van verbijsterde moedeloosheid geweest, alsof hij net een knietje had gekregen van iemand die zo'n vijftien centimeter langer was dan hijzelf. Zijn onuitgesproken leed was een pijnlijke herinnering aan de laatste keer dat ze elkaar hadden gezien en haar hart kromp ineen.

Die gedachte verdrong ze door een slok wijn te nemen en een plakje camembert te pakken. Ze zou eigenlijk echt meer met zachte kazen moeten doen. Er bleef een plakkerig residu op haar vingers zitten. Ze had ergens gelezen dat het geweldig was in combinatie met frambozen en zwarte peper.

En toen was daar Anna. Ze stak zoals altijd haar hand op naar

Philippe en baande zich een weg door de menigte die uit de bar pulde. Ze ging bij Jess aan tafel zitten en pakte zwijgend haar glas op, alsof het gewicht van de volle kelk tegen haar handpalm een soort geruststelling bood die het gesproken woord op dat moment niet kon bieden.

Ze zag er vanavond prachtig uit. Haar donkere krullen golfden, haar huid iets blozend door de snelle wandeling en mogelijk het vooruitzicht van alcohol. Anna probeerde al een jaar zwanger te worden, dus ze hoorde eigenlijk niet te drinken, maar ze maakte over het algemeen uitzonderingen voor belangrijke gelegenheden als bruiloften, verjaardagen en onverhoopte verkeersongelukken.

‘Dus, aangereden en toen achtergelaten...’ begon Anna, en toen wachtte ze af. Waarschijnlijk tot Jess zou uitleggen waarom ze niet in het gips zat en haar zuurstof door een slangetje kreeg toegediend.

Anna wist tot zover alleen wat Jess haar over de telefoon had verteld: er was een auto tegen haar been gebotst, maar er was geen serieus letsel. Jess had niet eens een toespeling gemaakt op de identiteit van de chauffeur. Dat soort nieuws kon alleen in persoon worden verteld. ‘Nou, hij is niet doorgereden,’ zei Jess voorzichtig. ‘Hij heeft me wel geraakt, maar ging er niet van door.’

‘Zeker omdat je onder zijn bumper gekleefd zat,’ concludeerde Anna. Toen werd de blik in haar ogen zachter en ze pakte haar hand vast. ‘Jezus, Jess. Weet je zeker dat het wel gaat?’

Tijdens de uren die waren verstreken tussen het ongeluk en haar komst in Carafe was haar been knalpaars geworden en het was zachtjes gaan bonken, als iets wat langzaam aan het sterven was, maar ze was redelijk gerustgesteld door de positieve uitslag van de röntgenfoto’s en de opvallende onverschilligheid van de dokter, die zijn hoofd tussen de gordijntjes door had gestoken om te melden dat het om een kneuzing van het zachte weef-

sel ging en toen meteen weer was verdwenen. Het enige advies dat hij nog had gegeven was dat ze naar huis moest gaan en dat ze goed voor zichzelf moest zorgen, waarmee hij waarschijnlijk had bedoeld dat het niets was wat een handvol pijnstillers en een glas wijn of twee niet konden verhelpen.

‘Ik denk het wel,’ zei Jess, en ze knikte traag. ‘Ik bedoel, het doet zeer, maar het had veel erger kunnen zijn.’

‘Dan reed hij vast te hard,’ besloot Anna.

Haar gezicht was zo betrokken dat Jess het voor haar wilde gladstrijken. Ze schudde haar hoofd. Het was misschien verstandig om haar over de voor de bestuurder verzachtende omstandigheden te vertellen. ‘Nee, het lag helemaal aan mij. Ik ben zo voor de auto gestapt.’

‘Echt? Waarom?’ Anna keek sceptisch.

Heel begrijpelijk, want Jess was normaal gesproken net zoals de meeste mensen wel zo verstandig om niet vrijwillig voor een rijdende auto te springen. Terwijl ze naar de juiste manier zocht om het Anna allemaal te vertellen, zorgde de aanleg van haar vriendin om alles te analyseren voor een barrage aan diagnostische vragen.

‘Wat voor auto had hij?’

‘Een dure.’

‘Was hij oud? Te oud om te rijden, bedoel ik.’

‘Nee.’

‘Te jong.’

‘Nee, nee.’ Ze dacht even na. ‘Zo’n beetje in het midden.’

‘Passagiers?’

Jess knikte. ‘Twee.’

‘En hoe zat het met zijn papieren?’

‘De stewards hebben al zijn gegevens genoteerd.’

‘Ga je ’m aangeven bij de politie?’

‘Nee,’ zei Jess meteen. Ze fronste haar wenkbrauwen. ‘Het is maar een kneuzing.’

Maar ze waren al lang genoeg bevriend dat ze allebei wisten dat dit verhoor niet echt nodig was. Anna hoefde eigenlijk alleen maar achterover te leunen en Jess eens goed aan te kijken, dus dat deed ze ook. ‘Oké. Waarom krijg ik het gevoel dat je me iets niet vertelt, Jess?’

Jess liet de merlot zachtjes walsen en bewonderde de viscositeit ervan, terwijl de wijnbenen verschenen, de druppels die langs de binnenkant van het glas omlaagleden. Ze had jaren gedacht dat ‘wijnbenen’ gewoon weer een ander woord was voor zat zijn (het was uiteindelijk Philippe geweest die haar, heel discreet, had gecorrigeerd, mogelijk om ervoor te zorgen dat Jess zich niet voor paal zette op zijn uiterst deftige wijnproefavonden). Ze zuchtte eens diep en keek Anna recht aan. ‘Dit moet wel onder ons blijven.’

Carafe was gelukkig niet het soort plek waar mensen veel aandacht besteedden aan de tafeltjes om hen heen, maar Jess leunde toch iets naar voren, waardoor haar blonde haar een soort gordijntje vormde langs een kant van haar gezicht, alsof dat haar zou helpen de juiste woorden te vinden. ‘Het was Matthew. Matthew Landley zat achter het stuur.’

‘O, mijn god.’ Anna sloeg een hand voor haar mond.

Zo bleven ze even in stilte zitten. De golven geluid van de bar spoelden over hen heen, alsof ze zich onder water bevonden.

Na een paar tellen herinnerde Anna zich dat ze ook moest ademhalen, al greep ze met een hand de rand van het tafeltje beet alsof ze bang was dat het ervandoor zou gaan. ‘Maar het was... Was het wel een ongeluk?’

‘Ja... soort van. Ik bedoel, het was mijn schuld. Ik ben voor de wagen gesprongen... Ik probeerde hem tegen te houden.’

Anna staarde haar met grote ogen aan. ‘Wat?’

‘Ik was in paniek.’

Anna had nog altijd niet met haar ogen geknipperd. ‘Waarom?’